U Lenky na chalupě

Místo děje: Hlasivy nedaleko Chotovin a okolí
Časové období: 25. 11. 2004 – 28. 11. 2004

Zapsal: Strašlivý Uragán
Osoby a obsazení: Divoká Orchidej, Lenka, Linda, Kvetoucí Campeliška, Honza, Velký Grizzly, Veselý Balónek a autor

Komu jinému bych měl tento deníček věnovat, než Lence.

Úvod

Už tomu bude téměř rok, co přišla Divoká Orchidej s tím, že nás Lenka zve na chalupu, kterou mají po babičce v Hlasivech nedaleko Chotovin. Celý rok jsme se snažili dohodnout, kdy bychom se tam mohli vydat, a teprve tento víkend se nám podařilo návštěvu zrealizovat. Krom toho jsme navštívili Chotoviny, které už tak dobře známe z vyprávění, a v Chotovinách maminku Divoké Orchideje, která nás pozvala na výbornou bramboračku a ještě lepší buchtu. Divoká Orchidej nám předem slíbila, že možná uvidíme i Chotovinského traktoristu, nicméně to, jestli se nám tato dlouholetá touha splnila, ponechávám vám coby překvapení.

Už na začátku října dohodla Divoká Orchidej na tento víkend návštěvu u Lenky[1] na chalupě. Dohodla jej pravda ještě před tím, než bylo známo, kdy se pojede ke Škaloudovi. Nakonec to však dopadlo dobře, neboť ke Škaloudovi se jelo před čtrnácti dny. No, po pravdě řečeno, on tam nakonec stejně letos skoro nikdo z nás mladších nejel, protože se nám to příliš nehodilo. Divoká Orchidej rozeslala postupně asi čtyři instruktážní mejly. Ve třetím z nich nám sdělila, že podle Lenky mají na chalupě spoustu brambor, a tak bude nejlepší, využijeme-li toho a připravíme-li si bramborovou krmi. Navrhla hned bramboráky a zapečené brambory, proti čemuž nikdo nic neměl.

Včera jsem upekl buchtu s tvarohem, myslím, že se mi docela povedla. Krom toho mne napadlo, že bychom si mohli udělat nekysánky. Nekysánky jsou totiž bájné jídlo, o němž neustále básní maminka s babičkou. Jde o bramborové placky z vařených brambor a hladké mouky, které se pečou na sucho na plotně. Právě to, že ani maminka ani babička kamna s plotnou nemají, je jim výmluvou pro to, aby nám nikdy nechtěly nekysánky udělat a mohly o nich jen básnit, jako by šlo o nejlepší jídlo na světě. Včera ráno jsem proto Divoké Orchideji poslal spolu s přáním k svátku dotaz, nachází-li se kamna s plotnou u Lenky. Kvalifikovaně odpovědět mi mohla teprve večer, a to kladně. Z toho jsem měl velkou radost a rozhodl se, že k nim vezmu jednu ze dvou půlkilových brusinkových marmelád, jež mám ještě z Norska. S odpovědí mi Divoká Orchidej napsala, že nám zapomněla připomenout karimatku, ale tu bych si prý asi stejně bral. Nejspíš ano, ačkoli Divoká Orchidej tu možná narážela na pověst, kterou si cílevědomě buduji, totiž takovou, že s sebou mám vždycky všechno. Už mne tato pověst stála dost sil, zejména proto, že můj batoh díky tomu vždy váží nejméně dvakrát tolik, co batohy ostatních. Musel jsem se však ještě Divoké Orchideje zeptat, jestli si mám brát zimní nebo letní spacák. Doporučila mi zimní a dodala, že to přeci psala v mejlu a že jsem nepozora nepozorná.

V posledním instruktážním mejlu nám Divoká Orchidej sdělila, že nepojede z Prahy, ale z Chotovin, a tak na nás počkají s Lenkou a možná i Kvetoucí Pampeliškou v Táboře na nádraží. Jako vlak nám určila rychlík, který jede z Prahy v 16:17, jediné, v čem nám ponechala jistou volnou vůli, byl čas srazu. K tomu napsala, že v tomto směru skoro spoléhá na mne, čehož jsem si velmi považoval. Hromadné jídlo prý koupí s Lenkou v Táboře. Krom toho už měsíc dopředu je určeno, kam půjdeme v sobotu na výlet, totiž na Šelmberk.

V touze naplnit důvěru Divoké Orchideje, určil jsem sraz na čtvrtou, ale do poslední chvíle jsem netušil, kdo na něj vlastně přijde. Nakonec přišli Linda, Veselý Balónek, Velký Grizzzly a Honza. Linda chvíli naznačovala, že možná nepojede, protože si nebyla jistá pokrokem v jejich ekonometrickém projektu. Nakonec s námi jak vidno jela. Velký Grizzzly poslal těsně před čtvrtou SMSku oznamující, že asi nestihne přijít včas, ať na něj pamatujeme s lístkem. Původně se totiž ještě chtěl stavit na Florenci v Delvitě, ale raději obětoval nákup jídla, než aby nestihl sraz. Když už jsme všichni, kupujeme lístek a vydáváme se k vlaku. Velký Grizzzly si alespoň koupil bagetu na cestu. Vlak je samozřejmě úplně narvaný. Vyslali jsme sice Veselého Balónka už ve čtyři, ať nám jde najít kupé, ale to už bylo dávno pozdě. Končíme tedy na plošině u záchodku.

Během cesty do Tábora se neděje nic zajímavého, nepočítám-li napínavou příhodu Velkého Grizzzlyho o tom, jak šel v Dolní Lu**ty**ni nakupovat. Potkal se tam s jakýmsi pánem, který s ním zapředl rozhovor, který nebyl Velkému Grizzzlymu zcela po vůli. Mimo jiné mu sdělil, že napsal panu prezidentovi, toho času Havlovi, návrh, aby zavedl „prcací[2]“ daň. Mladí by prý platili více, starší méně. Přiznávám se však, že co se mne dotýká, protestoval bych proti jakémukoli placení podobné daně. V Benešově většina cestujících vystupuje, ale přesto jsou v každém kupé volná asi dvě nebo tři místa, a tak zůstáváme na naší milé plošince. Když k nám jde průvodčí, chce mne na to Linda upozornit a požádá nenápadně Velkého Grizzzlyho, aby mne pohladil. To mne trochu vyleká, protože si zrovna čtu a je to docela nečekané.

Asi půl hodiny před Táborem dostávám od Divoké Orchideje SMSku, ať na ně počkáme v hale, že musí jít ještě něco koupit, a tak se možná opozdí. Ukazuje se však, že jsem udělal dobře, když jsem tím nezatěžoval hlavy ostatních, protože u vlaku nás již očekávají všechny tři, Lenka, Divoká Orchidej i Kvetoucí Pampeliška. Kvetoucí Pampeliška má s sebou lyže, i když jsem za celou dobu nepochopil, proč. Přesunujeme se vedle na autobusové nádraží, odkud nám asi za půl hodiny pojede autobus, zatím tu na něj nikdo nečeká. Perspektiva půl hodiny čekání vzbudí ve větší části kolektivu touhu prohlédnout si Tábor. Vzhledem k jeho rozlehlosti však nemůže jít než o krátkou procházku po blízkém okolí nádraží. Nakonec se jdou projít všichni až na mne a Lenku. Než se ostatní vrátí, mluvíme o jídle a vaření, k čemuž nám dala popud buchta, již jsem upekl a nechtěl dosud nikomu ukázat. Podle Lenky je neobvyklé, aby kluk pekl, že jsou kluci spíš na vaření. Také se mne Lenka ptá, jestli jsme viděli v Norsku velryby, protože jejím snem je vidět velrybu v moři. V tom ji musím bohužel zklamat. Její sestra prozměnu touží vidět Island, a tak Lenka zjistila, že kdyby už byla na Islandu, měla by už na zaplacení výletu na pozorování velryb.

Autobus přijíždí k nám a lidé do něj nastupují. My zatím ne, poněvadž jsme tu jen dva. Autobus zavírá dveře, i když má jet až za deset minut, což Lenku trochu vyleká, ale to jen řidič nechce, aby mu táhlo na záda. Ostatní naštěstí přicházejí ještě včas a zanedlouho už jedeme do Hlasiva, kde se má nacházet chalupa po Lenčině babičce. Ten nás vysazuje na odbočce na kraji vesnice, přes níž musíme ještě kousek přejít. Cestou mi říká Divoká Orchidej, že mi zítra s Lenkou svěří mapu, protože chtějí, abych naplánoval cestu mimo silnice.

---

[1] Chcete-li se dozvědět více o Lence a jejím klíčovém postavení v životě Divoké Orchideje, podívejte se do deníčku *Silvestr na Katčině chatě říjen 2002*.

[2] Prosím čtenářky o laskavé odpuštění, ale takového slova skutečně použili pán i teď Velký Grizzzly, ačkoli ten s jistými zábranami.

Jejich důvěry si samozřejmě velmi považuji.

Chalupa je pěkná a docela velká. Velký Grizzzly se o ní vyjádřil, že je hezčí a lepší, než chata, na které jsme byli u Divoké Orchideje v Řevnicích[3], což vysvětlí Divoká Orchidej tím, že zde jde o chalupu, zatímco tamto je pouze chata. Protože mezi těmito termíny obvykle příliš nerozlišuji, omlouvám se předem, pokud se přepíšu a nazvu tento objekt chatou. V kuchyni je dokonce teplo, protože tam Lenčin tatínek předtím zatopil. V místnosti naproti kuchyni, kde budeme spát, zase topí akumulačky, a tak tam také není taková zima. Naší místností pro následující chvíle je však přirozeně kuchyně, neboť budeme dělat bramboráky. Zkouším nabídnout ostatním buchtu, ale převládne názor, že si ji raději necháme jako zákusek, protože jinak hrozí, že bychom ji hned snědli. Hned roztápíme kamna a mezitím pijeme čaj, který mám ještě z termosky. Lenka s Divokou Orchidejí jdou kamsi pro brambory. Divoká Orchidej si na to chce půjčit světlo, a tak se mne celkem zbytečně ptá, zda mám baterku. To je samozřejmě špatně položená otázka, protože správně by se měla zeptat, jestli jí tu baterku půjčím, poněvadž je přece jasné, že ji mám.

Potom delší dobu loupeme a strouháme brambory, ačkoli první osobu tu nepoužívám zcela přesně, poněvadž zmíněné činnosti jsem s radostí přenechal jiným. Jediné, čím jsem se na přípravě podílel, bylo to, že jsem utřel česnek. I když si nemyslete, ono ho bylo docela hodně. Během vaření také na chvilku přestane téct voda, už se chceme rozhodovat, kdo z nás poleze do studně vyzkoumat, jestli funguje čerpadlo, ale Lence se to opět povede rozchodit bez opuštění domu.

Divoká Orchidej to nemůže vydržet a ochutná buchtu, moc jí chutná, z čehož mám radost. Taky proto, že se před čtrnácti dny zmínila o tom, jak ráda má tvarohové buchty, což mne výrazně ovlivnilo při výběru receptu. Velký Grizzzly rozvíří debatu o vajíčkách, protože se někde dozvěděl, že slepice ve velkochovech krmí antibiotiky, která se pak dostanou i do vajíček. Teď naznačuje, že už se vajíček ani nedotkne, což však popře nejpozději ráno, kdy se probudí a zatouží po míchaných vajíčkách. Lenka s Divokou Orchidejí přihřívají na plotně mléko, ale neuvědomí si, jak je rozehřátá, a tak jim mléko uteče.

Velký Grizzzly chce obracet bramboráky jako palačinky, a ačkoli se mu to ze začátku moc nedaří, postupně se vypracuje a jde mu to moc pěkně. Kvetoucí Pampeliška se staví k pečení bramboráků velmi profesionálně, ale pouze k jejich finálnímu dokončování na pánvi. Linda k tomu podotkne, že jednou byla u Kvetoucí Pampelišky obědvat a vypadalo to, jen mezi námi, že Kvetoucí Pampeliška moc vařit neumí, a to ani těstoviny, přestože považuje italskou kuchyni za nejlepší na světě. Docela to vyhovuje obrázku, který o Kvetoucí Pampelišce mám. Holky postupně odpadávají, potom i kluci a nakonec poslední dva bramboráky dojídáme s Veselým Balónkem.

Velký Grizzzly už ke konci přestal jíst s tím, že se těší na to vínečko, jež koupila Lenka na počest Divoké Orchideje, k jejímu včerejšímu svátku. Není tu však vývrtka, až musím vyndat svou, protože vývrtku samozřejmě mám, čemuž se nelze divit, když mám přece všechno. Víno má Lenka od kohosi doporučené a má prý chutnat po černém rybízu. Na to, že je suché, neboli kyselé, je dost dobré. Jen se nám nechce špinit a rozbíjet skleničky, proto musíme přípitek provést tak, že se všichni najednou dotkneme na chvíli dvěma prsty láhve a řekneme, na Divokou Orchidej.

Potom si dáváme zákusek a všem chutná, z čehož mám radost. Velký Grizzzly nám opět říká svou historku, teď ji teprve slyším celou, u toho sprostého slova se zrazí s tím, že neví, jestli má pokračovat. Na to řeknu, že ne, protože chci být puritán, a tak se to nehodí. Ale ostatní je slyšet chtějí, a tak je stejně řekne. Linda se mě pak vyptává, proč chci být puritán, tak na to říkám, že ani nevím, že to musí být dobré, a taky abych měl nějakou zvláštnost. Divoká Orchidej to pak přirovnává k tomu, že Tonda sbírá pasové fotky. Prý si to taky vymyslel, protože chtěl sbírat něco neobvyklého. Pak mi Linda to puritánství rozmluví, prý bych měl dbát na to, jak by to zapůsobilo na okolí. Ještě určitě používá další argumenty, ačkoli zase tolik práce jí to nedá. Protože jak o tom přemýšlím, být puritánem je vlastně hrozně nepohodlné.

Veselý Balónek si při vaření spálil prst a pak si jej celý večer máčel ve studené vodě. Ještě probereme několik věcí, ale spát jdeme už před jednou. Na ráno natahujeme buzení na půl osmou, protože se s Divokou Orchidejí shodneme v tom, že bude lepší vyrazit dřív a dřív se vrátit. Navíc to vypadá, že někteří z nás se budou chtít stavit v Mladé Vožici v obchodě, a tak bychom tam měli být před polednem, ačkoli ani tak není jisté, že bude otevřeno. Velký Grizzzly si totiž nestihl koupit nic k jídlu a krom toho nás napadlo, že by bylo hezké udělat si zítra večer svařák, na což budeme potřebovat víno, koření i cukr.

Leháme si všichni do té místnosti, kde topí akumulačky. Vedle je sice ještě místnost s postelí, ale jednak se tam netopí a jednak kdybychom se rozdělili, nemohli bychom si všichni poslechnout pohádku. Kdyby nás ale bylo o jednoho víc, asi bychom se sem ani nevešli. Velký Grizzzly si lehá podél topení k nohám Lenky a Divoké Orchideje, které jej pak občas v noci omylem kopnou. Před spaním ještě Velký Grizzzly několikrát střídavě vypne a zapne topení, protože se nemůžeme dohodnout, jestli chceme šetřit proud, nebo chceme, aby tu bylo teplo.

Před spaním nám čte Kvetoucí Pampeliška pohádku z knížky, kterou si přinesla. Jejím autorem je Magor. Pohádka je docela krátká, jen se zítra ukáže, že ji vlastně nikdo nepochopil.

Sobota 26. listopadu

Ráno v půl osmé mi z telefonu Hučí a sténá Dněpr širý. Téměř okamžitě vstávám. Nedlouho potom rozsvěcím,

[3] Viz *Silvestr na Katčině chatě 2002.*

protože vstávací aktivita ostatních není nic moc. Lenka, Divoká Orchidej a Veselý Balónek vstávají hned po mě, ale ostatní leží, jakoby nic. To rozsvícení mi Lenka večer jemně vyčte, protože jí to připadalo moc kruté. No, nevím, ale chceme-li odejít v devět, je každý prostředek dobrý. Linda chce vzbudit půl hodiny před odchodem, protože pro ni je i devátá hodina ještě hlubokou nocí.

Kvetoucí Pampeliška vstává nedlouho po nás a pak jde v půl deváté vzbudit ostatní, ale vstane jen Linda. Velký Grizzzly vstane jako poslední a hned se pídí po vaječině, v kterémžto směru je však zklamán. Uděláme si několik čajů a poslední z nich nalejeme do termosky na cestu. Něco po deváté se nám skutečně daří opustit domek a vydat se na cestu. Vybral jsem cestu mimo silnice, což nebylo moc těžké, protože šlo o jedinou možnou takovou cestu. Vydáváme se tedy k Hlasivským Výlevám, kterým Hlasivští říkají odjakživa Vylejvy, Lenka byla prý překvapena, když viděla poprvé na ceduli Výlevy.

Hned za Hlasivem je koupaliště, které vypadá docela bahnitě. Je tu vysoký sloup a na něm visí provaz s držátkem dole, aby se člověk mohl rozhoupat a skočit do vody. Lenka to jednou zkusila a spadla ještě na beton, který je tu pod hladinou, což ji od dalších pokusů odradilo. Hladina je velmi jemně zamrzlá. Přirozeným způsobem se rozdělujeme na dvě skupiny, které se udrží po většinu doby. Vepředu jdeme s Veselým Balónkem, Divokou Orchidejí a Lenkou, ostatní jdou kus za námi, ale zase stihnou krom chůze spoustu dalších blbnutí. V dálce vidíme traktor, na což nás Divoká Orchidej upozorňuje, protože jako jedno z lákadel tohoto výletu bylo, že uvidíme chotovinské traktoristy[4]. No, tento traktorista asi není z Chotovin a navíc je hrozně daleko. Podle toho, co k tomu pak Divoká Orchidej říká, vypadá to, že v Chotovinách nakonec ani žádní traktoristi nejsou, protože Chotoviny již dávno nejsou zemědělskou obcí, ale kulturním a politickým centrem vesnic okolních, kde je teprve spousta traktoristů.

Ve Vylejvách pokračujeme po pěšině lesem. V mapě je tu kreslená větší cesta, ale v terénu je těžko k nalezení. Nicméně lesem se jde docela dobře a směr je také dosti jasný. V místě, kde se připojujeme na větší cestu, kácí zrovna dřevo. Zanedlouho potkáváme posed, který vypadá docela extrovně a do nějž hned Linda s Kvetoucí Pampeliškou vlezou, Honza je tam na chvíli zavře a zašprajcuje jim dveře klacíkem. Potom jdeme po poli k vesničce Buková. Cesta vede podle pole, na němž roste něco zeleného. Dohadujeme se, co to může být, jestli jde o krmení pro zvířata, nebo to mají místo hnojení a na jaře to prostě zaorají. Nikdo z nás to neví, ani Lenka. Tady vidíme hned na začátku kohouta a slepičky. Kus dál zase kačera a kačeny. Za vesnicí je na mapě kreslená cesta vedoucí přímo do Mladé Vožice, ale v terénu je místo ní pole. Trochu to tedy obcházíme, než cestu najdeme, začíná až za tím polem. Potom kus dál brodíme bažiny a následuje cesta po rozmoklém poli. Celý den je zataženo a občas prší. Jak jdeme po tom poli, máme brzy zablácené boty i kalhoty.

Pole končí u domků, od nichž by snad mohla vést nějaká cesta. Jedna vede doleva, což se mi moc nezdá, ale ukáže se, že zase hned zahýbá. Na tom místě je mostek přes potok. U potoka se chvilku zastavíme. Kvetoucí Pampeliška, Honza a Velký Grizzzly na něm chvilku poskakovali. Lenka tu upozorní Lindu, že by si mohla umýt bundu, kterou má zezadu špinavou od zdi. Linda se tedy nechá přemluvit, když ji na to prý všichni tak upozorňují. To pak Lence přijde skoro hloupé, že to vyznělo tímto způsobem. Po cestičce se dostaneme na větší cestu a pak až na ulici, po níž se dostaneme do centra Mladé Vožice, již jsme viděli už z dálky.

Na náměstí jsme asi v půl dvanácté, ale samoobsluha má už zavřeno, protože měla samozřejmě jen do jedenácti. Hned vedle je ale jiný krám, kde se prodává hlavně maso. Krom toho tu však inzerují i víno. Jdeme si je tedy koupit. Velký Grizzzly kupuje tři litry, přestože jej prodavač upozornil, že je to pro osm lidí málo. Jenže nám chybí na svařák další přísady včetně cukru. Nakonec se zjistí, že tu mají i mletou skořici a cukr. Chybí tedy už jen hřebíček a bez něj se to snad obejde. Lenka říká, že u nich asi nic není. Potom postáváme pod stříškou u samoobsluhy a svačíme. Popíjíme k tomu trochu teplého čaje.

Dál jdeme již pod vedením Lenky a Divoké Orchideje, které už na Šelmberku byly, přinejmenším toto léto na vandru. Ačkoli dokud neviděly nápis na mapě, myslely si, že se to píše Šelemberk. Jdeme tedy skrz Mladou Vožici a za ní lesem po červené značce. Cestou se holky baví o svých zážitcích s programováním. Nejvášnivěji pak Kvetoucí Pampeliška s Lindou. Nedlouho před tím jsme se bavili s Divokou Orchidejí o tom, jaké jsou klučičí řeči a říkal jsem, že kluci se baví většinou o počítačích. Divoká Orchidej to potvrzuje s tím, že Index vlastně většinou mluví o orienťáku a počítačích, případně o škole, což je fakt, protože si nepamatuji, že bych s ním kdy mluvil čemkoli jiném. Podle toho vedou Linda s Kvetoucí Pampeliškou ty pravé klučičí řeči.

Asi v půl jedné jsme u hradu. Říkat Šelmberku hrad je asi trochu silné, venkoncem se jedná o věž a zbytky zdí kolem ní. Do věže by se dalo vlézt, kdybychom měli klíče. Zlatým hřebem dnešního výletu je to, že Lenka dopředu domluvila, že bychom si mohli klíč půjčit. Bývají tu sice i prohlídky, ale ten pán, co to má na starosti odešel v poledne. Poblíž hradu je dům, v němž sídlí jakési sdružení dětí a rodičů. Ti by tu měli být do dvou, kdy půjdou do lesa hrát hru. Lenka má domluveno, že nám i po poledni půjčí klíče, abychom se mohli podívat do věže. Jenže tu teď nikdo není. Vypadá to tedy, že budeme muset jít chytat děti po lese. Opodál se ozývá křik, ale ukazuje se, že jde sice o děti, ale nikoli místní. Mají stejný problém jako my.

Jdeme tedy okouknout věž alespoň zvenku, zadní skupina se trochu zdrží, protože si hrají na obránce a dobyvatele. My mezitím koukáme od věže dolů na nádvoří. Divoká Orchidej jde dolů, zatímco Lenka nám popisuje, jak tu v létě tábořili, mysleli si totiž, že už jsou na louce a nenapadlo je, že je sem půjde někdo vyhazovat. Postavili si stany dole na nádvoří. Prý tam byl drak na kolejničkách a dětský tábor. Koukáme dolů na Divokou Orchidej, jak obchází nádvoří. Veselý Balónek ji posílá, ať se koukne na nějakou díru do země,

[4]Viz též deníček *Vyšší Brod 2002*

není-li tam schovaný drak, připadá si při tom jako v počítačové hře. Jdeme potom dolů za ní, zatímco druhá čtveřice jde nahoru k věži a pak na nás shora kouká.

Mezitím se dalo do deště, a tak se naše myšlenky upínají k hospodě v Mladé Vožici. Lenka doporučuje hospodu ???[5]. Asi před rokem či dvěma chodila na brigádu do zahradnictví sídlícího v Jeníčkově Lhotě, což je asi tři kilometry od Chotovin. Tam plela, plela a občas prozměnu plela. To zahradnictví má prý pobočky po celé republice a stará se i o zahrady různých paláců a zámků. A pro takové slavné zahradnictví Lenka plela, nedivte se, že ji začínám obdivovat. Jednu z těch poboček má zahradnictví i v Mladé Vožici, kam Lenku vozili, aby plela, plela a jindy pro zpestření plela. Na obědy chodili do právě zmíněné hospody a krom toho, že tam prý měli skvělou hrachovou polévku, měli tam ještě točenou malinovku. Lenka o ní hovoří s nelíčeným nadšením a je vidět, že ji považuje za nejúžasnější věc, která nás již zanedlouho čeká. Voláme proto nahoru, aby šli už za námi dolů, že nás čeká hospoda s polévkou.

To je také to jediné, co je dolů nalákalo. Narozdíl od nás neklesají po cestě, která obchází kolem věže, ale jdou přímo, protože tu jsou jakési zbytky schodů. Divoká Orchidej si ještě vyfotí několik obrázků a můžeme jít pryč, však už se taky dalo do deště. Cestou ještě jdeme kolem baráčku a tentokrát v něm někoho vidíme. Lenka zaklepe na dveře a podaří se jí proti občance získat klíč. Tak jdeme zpět k věži, tentokrát optimističtěji naladěni. Ani Lenka s Divokou Orchidejí totiž dosud uvnitř nebyly. Ty děti i s vedoucími ještě čekají pod stříškou u věže, do jejího nitra tak jdou s námi. První pokus však docela nevyšel, protože ten klíč, který Lenka vyfasovala, nepasuje do zámku. Lenka se tedy vrací, jestli by jí nedali jiný klíč a zanedlouho se opravdu vrací s tím pravým.

Naše první kroky ve věži jsou poněkud tápavé a nejisté, protože tu chybí světlo a nevíme, jestli se nedá rozsvítit, ale asi nedá. Jdeme tedy nahoru potmě, což zase není tak hrozné. Občas se kolem stěn válejí umělí netopýři a pavouci. U oken jsou vyložené historické zbraně a asi dvě nebo tři figuríny rytířů či odsouzenců. Nahoře je místnost, kde je vystaven stůl s židlemi, umělým jídlem a poháry, bohužel prázdnými. Hned mne napadne, že bychom se mohli u toho stolu vyfotit. Naše první kroky však vedou ještě o patro výš, kde je ochoz a zamračený pohled do kraje. Je tu poněkud sychravo, a tak se tu nekocháme moc dlouho. Děti odcházejí dolů před námi, a tak se můžeme s Veselým Balónkem nechat od Divoké Orchideje vyfotit, jako bychom se bavili u toho stolu.

Pak už jsme venku z věže a pomalu míříme zpět k Mladé Vožici. Cestou se nějak s Lindou dostaneme k tomu, že ani jeden z nás není dokonalý, ale oba se pokoušíme dokonalými stát. Pak na to ještě často narážíme. Ale shodneme se, že být dokonalými by byla nuda, protože bychom se nemohli zdokonalovat. Dojdeme k tomu, že pokud bychom se už neměli v čem zdokonalovat, pak bychom nebyli dokonalí, neboť bychom se mohli zdokonalit tím, že bychom se naučili zdokonalovat. Na začátku Mladé Vožice se Kvetoucí Pampeliška s Honzou rozhodnou, že raději půjdou oklikou přes kopeček s kostelem, tak se na chvíli rozdělujeme, do hospody za námi opět přijdou. Jsou sotva dvě hodiny, ale kdyby se člověk řídil podle podnebí, odhadl by to tak na čtvrtou nebo pátou hodinu. Sice přestalo pršet, ale jinak je dost nevlídno.

Cestou k hospodě si říkáme, že by se třeba dalo jet do Hlasiva autobusem, ale bohužel nedalo, protože nic nejede. Také si říkáme, že bychom se mohli poptat, jestli by nám nedali hřebíček. K tomu si vzpomínáme, jak jsme před dvěma lety, když jsme byli v Řevnicích u Divoké Orchideje, šli hledat po hospodách červenou papriku. Pak si s Lindou vyměníme názory na zelňačku. Nakonec se vlastně na receptu shodneme. Linda samozřejmě tvrdí, že ta zelňačka, kterou si dělají vždy na Vánoce, je nejlepší, ale musím se zastat té, kterou jsme dělali se Sněhovou Lilií, protože ta je určitě mnohem lepší.

V hospodě se dozvídáme, že polévky nemají, a tak si dáváme většinou topinky a Lenka krokety. K nim si samozřejmě dává vysněnou malinovku, ale po ochutnání musí přiznat, že se kvalita nápoje od její poslední návštěvy poněkud snížila. Měl jsem také to potěšení ochutnat a, mezi námi, pivo je lepší. Linda si po mém vzoru dává topinky s nivou, třebaže potom lituje, protože tak bude vyřazena z klubu socek[6], protože topinka s česnekem byla mnohem levnější. Jen Velký Grizzzly si dává normální jídlo, řízek s bramborama. Při placení se ptám po hřebíčku a skutečně nám jej trochu dají. Teď už máme všechno, a tak můžeme vyrazit na cestu zpět. Venku se zase dalo do mrholení, a tak si raději beru pláštěnku. Zpět jdeme nejrychlejší cestou po silnici, konečně moc aut po ní stejně nejezdí. Cestou si pamatuji, že jsme se bavili s Veselým Balónkem a Lenkou o kybernetice, protože to je to, co Veselý Balónek na FELu studuje. Vypráví nám třeba, že jeden vědec si nechal zabudovat do ruky konektor a teď když s ní hýbne nahoru nebo dolů, tak třeba rozhýbe nebo zastaví robota. Ale Lenka nás pak moc neposlouchá.

Zadní čtveřice je čím dál pomalejší, my se vepředu bavíme o tom, jestli se ještě dnes dohazuje. Divoká Orchidej s Lenkou říkají, že ještě ano, čímž mne překvapily, poněvadž jsem si myslel, že je to přežitek. Lenčina kolegyně tak dala dohromady nějakou její známou s jejím kamarádem a pak jim i radila i s tím, jaké si mají kupovat dárky. To mi přijde fakt zvláštní, protože ani nejsem schopen si pomyslet u jakýchkoli dvou lidí, jestli by se k sobě hodili nebo ne. To Divoká Orchidej s Lenkou ano, prý si občas v duchu dávají dohromady nějaké dvojice. Ale k technické realizaci dosud nepřikročily.

Kousek od chalupy stojí kostelík, zrovna před chvílí zvonili a my si mysleli, že jde o klekání, ale spíš svolávali na mši. Bavili jsme se také o tom, co je to asi klekání, a seznali jsme, že to vlastně nikdo z nás neví. Má hypotéza, že v tu dobu zaklekávají ženy s hadrem v ruce a začínají vytírat podlahu, se holkám moc nelíbila. Kostelík je

[5] Pomozte mi někdo, fakt si nemohu vzpomenout, jak se jmenovala. . .

[6] Brr, přiznávám se, že toto slovo se mi opravdu hnusí, ale Kvetoucí Pampeliška s Lindou tak svůj klub opravdu nazývají, ačkoli naprosto nechápu proč.

docela prostý, ale pěkný, škoda, že jej neuvidíme zevnitř. Teď je tam mše a jinak je kostelík zavřený. V chalupě zase hned zatopíme a postavíme vodu na čaj, i když mi ještě trochu zbylo v termosce. Potom se vrhneme do přípravy zapečených brambor. Kvetoucí Pampeliška, Honza a Linda jsou celou dobu ve vedlejší místnosti. My mezitím loupeme brambory a potom je krájíme s Veselým Balónkem na plátky. Potom vymažeme plechy máslem a dáváme na ně brambory a zeleninu, s Divokou Orchidejí se podělíme o plechy a každý z nás vyskládal jeden. Po oloupání a nakrájení brambor si vzpomeneme, že jsme si už cestou sem vymysleli, že by nám Veselý Balónek mohl k vaření hrát na kytaru. K tomu jej také hned zangažujeme, přestože má puchýř na prstu, navíc na levém ukazováku, který je pro kytaristu docela důležitý. Navrch připraví Lenka vajíčka rozmíchaná v mléku. Když je pak lije nahoru, tak se mi její způsob trochu nepozdává a vezmu jí to z ruky, což mě teď mrzí, protože to muselo vyznít tak, jako bych neměl důvěru v její schopnosti, což není ani náhodou pravda.

Při tom si stále zpíváme. Když dáme brambory do trouby, tak se jmu připravovat pro ostatní svařák, protože mě nebaví jen tak sedět. Hotový je docela rychle a je dobrý. Hned nám také vlije teplo do žil a vyloudí úsměvy na rtech. Když si dáváme druhou várku, přijdou za námi i ostatní, které jsme samozřejmě na svařák včas upozornili. Hned nám také říkají, že bychom měli jít všichni vedle, protože tam je teplo, ale nám je hic i tady. Trouba v kamnech je velmi výhřevná, a tak musíme plechy občas obracet, aby se brambory na jedné straně nepřipálily víc, než na druhé. Lenka v té troubě nedávno dělala špízy a dopadlo to katastrofálně, protože po době, kdy jsou v běžné troubě akorát, byly tady na uhel. Svařáku ale není mnoho, sotva jej dopijeme, jsou hotové brambory.

Po jídle jde Velký Grizzzly štípat dřevo. Ono sice není potřeba nějaké dřevo štípat, ale když po tom tak touží, tak jej Lenka odvede do stodoly a řekne mu, aby alespoň udělal třísky. Za odměnu od něj chce, aby s ní šel potom na hřbitov, kde musí zapálit svíčku. Po chvíli to navrhne i nám ostatním, tak s ní nakonec půjdeme všichni, ale až později. Velký Grizzzly seká docela dlouho, až se na něj jde Lenka podívat, jestli je v pořádku. Jako zdravotní sestra k tomu má tu nejlepší kvalifikaci. Linda si myslí, že Velký Grizzzly chce být sám, třeba aby mohl napsat SMSku, ale jeho telefon je tady, tak to asi ne. Když Velký Grizzzly přijde, tak mu zanedlouho přijde SMSka od nějaké fifinky. Linda si myslí, že by to moho být od Jense, protože ona má vybitý telefon a používá telefon Velkého Grizzzlyho. Ale není. I tak Linda tuší, od které fifinky by mohla SMSka být, a hned ji pozdravuje. No, asi také tuším, o koho by mohlo jít. Pak s tou fifinkou vede Velký Grizzzly SMSkový rozhovor, až nakonec přijde Lindě ta SMSka od Jense. Jens jí píše, že má prázdnou ledničku, žaludek i postel. Tak to je na tom Linda lépe, protože má plný alespoň ten žaludek.

Potom už pomalu vyrážíme na hřbitov, je nedaleko a je docela pěkný. Lenka tu zapaluje svíčku a potom jdeme zpátky. Trochu to obcházíme zadem. Lenka si však nevzala klíče od zadní branky, a tak nemůžeme jít zadem a musíme to zase obejít dopředu. Po návratu ještě hrajeme člověče, čehož se však Divoká Orchidej s Lenkou neúčastní a raději si povídají. Po půlce hry jim však řeči dojdou, už by asi musely začít drbat nás, což se jim před námi nechce. Pak jsou taky dost ospalé a už by šly spát, jenže Divoká Orchidej nám bude dnes vyprávět pohádku, a tak se mi ji nechce pustit spát dřív, než půjdeme i my. Linda se naopak probouzí, nejraději by teď začala nějakou zábavu, nebo si alespoň četla.

Člověče nakonec vyhraje Velký Grizzzly a pak ho dohrajeme už docela rychle i my a můžeme se chystat jít spát. Ještě musíme vyřešit, kdy odtud odejdeme a hlavně kdy budeme vstávat. Je tu několik názorů, já bych vstával v osm a odcházel v deset. Divoká Orchidej by také raději odešla dřív a měla víc času na cestu. Nicméně Honza s Lindou, Kvetoucí Pampeliškou a Velkým Grizzzlym jsou proti, protože jim osmá hodina přijde pro vstávání příliš časná. Chtěli by odejít v jedenáct a vstávat v půl desáté. Podle jejich biorytmů si člověk udělá obrázek o kolejácké morálce. Až Linda navrhne, že by se mělo hlasovat, při kterémžto slově mi naskočí husí kůže a řeknu, že jsem rozhodně proti hlasování, to se raději přizpůsobím odchodu v jedenáct. Lence se můj postoj nelíbí a říká, že neví, proč by se nemohlo hlasovat, když je to výlet všech. Ale to je tím, že nebyla s námi na Zugspitzi, kde se hlasovalo po každých pěti metrech, jestli půjdeme dalších pět metrů a jakým směrem. Jednou provždy jsem asi získal vůči hlasování silnou averzi. Nakonec to dopadne tak, že budu vstávat v osm a ostatní ať si vstávají kdy chtějí.

Už všichni ležíme ve spacáku a čekáme na pohádku. Jen Velký Grizzzly se ještě upravuje do postele, až skoro všichni usnou. Z pohádky tak slyším jen prvních několik slov, zbytek ke mně doléhá přes stěnu polospánku a do vědomí se nedostane.

Neděle 27. listopadu

Tak dnes se konečně dostaneme do Chotovin, což je ta nejkrásnější vesnice na světě. Vstávám podle budíku v osm, nedlouho po mně Veselý Balónek a po chvíli i Divoká Orchidej s Lenkou. Ještě po nich myslím vstala Kvetoucí Pampeliška. U snídaně se s Lenkou snažíme Divokou Orchidej přesvědčit, aby nám řekla, jak dopadla její včerejší pohádka, ale nedaří se nám to. Prý by ji musela vyprávět zase celou od začátku. Začátek úklidu posléze určujeme na půl desátou, a tak v devět jdou holky vzbudit ostatní. Opět to nemá zvláštní úspěch, Linda vstane, ale třeba s Velkým Grizzzlym nic nehne. Až když jdou Kvetoucí Pampeliška s Lindou luxovat, tak se přece jen zvedne, protože jinak by jej asi vysály. Uvádíme chalupu do původního uklizeného stavu. Poté, co sem Velký Grizzzly v pátek přišel a viděl, jak je to tu uklizené, prohlásil, že je to tu škoda ničit, nevím tedy co měl v úmyslu tu dělat. V sobotu večer mu to přišlo už mnohem lepší, tak doufám, že jsme to uvedli do původního stavu. Ptám se holek, co budou chtít za jídlo, prý to platila Lenka, která prohlásila, že nic nechce, že toho stejně byla většina z domácích zásob. Velký Grizzzly taky za víno nic nechce, když nechce nic Lenka.

Některé věci skládáme na stůl, protože sem pojede Lenčin tatínek vypnout elektřinu a vezme je pak do Chotovin k Divoké Orchideji. Kvetoucí Pampeliška si tu nechává lyže, já tu nechávám ten plech a Velký Grizzzly tu rovnou nechává všechny svoje věci a jde pak úplně bez batohu. Ani s peněženkou a doklady se mu nechce tahat, to je dneska mládež.

Venku před chalupou se nám konečně daří přesvědčit Lenku i Velkého Grizzzlyho, aby si vzali peníze. Lenka nám tedy vypočítá, co koupila, každého to přijde asi na patnáct korun. Pak pomalu vyrážíme do Chotovin. Jdeme nejpřímější trasou po silnici a vycházíme asi deset minut před jedenáctou. Cesta ubíhá kupodivu docela rychle. Dnes je pořadí skupin prohozené. Vepředu jdou Kvetoucí Pampeliška, Linda, Velký Grizzzly a Honza, vzadu jdeme s Veselým Balónkem, Divokou Orchidejí a Lenkou. Potkáváme Lenčina tatínka, Lenka mu jde dát k autu klíče, i když on je nechce. Přesto jsou mu vnuceny. Před Chotovinami procházíme Lipinami, kde prý v jakési budce žije bezdomovec, v Chotovinách prý mají asi dva bezdomovce. Taky jdeme po silnici, po které Lenka s Divokou Orchidejí jezdívají na kolech. Sraz mají obvykle v sobotu ve dvě. Mají dva okruhy, ten kratší má asi sedm kilometrů a ten delší dokonce snad třináct. Ale i tak jim to zabere hodně času, protože jak to u slečen bývá, jejich jízda na kolech je vesměs společenskou záležitostí a stačí při jedné probrat stokrát více věcí, než by dokázali kluci při podobných cyklistických vyjížďkách za celý rok.

U Chotovin jsme docela brzy, tak Lenku s Divokou Orchidejí napadne, že bychom mohli nejprve navštívit kapličku u Jezera[7]. Těsně před Chotovinami proto chceme zahnout doprava, ale musíme to dokřičet na přední skupinu. Divoká Orchidej volá asi třikrát, ale nevypadá to, že by měla úspěch, což je jen tím, že ostatní chtějí co nejrychleji překročit hranici Chotovin. U cedule se potom fotíme. Fotí nás Honza, který z neznámých příčin odmítá být na fotkách a dělá kvůli tomu obvykle dost trapné scény. Potom jdeme ke kapličce, kde se prý schází feťáci z širokého i blízkého okolí. Kaplička je hezká a za ní skutečně nacházím prázdnou stříkačku. Poblíž je ohniště, odkud je výhled na Chotovinský kostel, dominantu okolí, viděli jsme jej už od rána. S ním nás Lenka opět fotí a taky si fotím je i s Lenkou. To je poblíž ohniště, odkud je pěkný výhled na kostel i rybník. Ten rybník je docela bahnitý. Divoká Orchidej s Lenkou se sem kdysi chodívaly koupat, ale teď je to tu už moc bahnité.

Jdeme zpátky do Chotovin, hned jak překročíme hranice, předjíždí nás traktor a traktorista nám kyne. Lenka pak říká, že jej zná a že je z Chotovin. Pravý Chotovinský traktorista, ani jsem nedoufal, že nějakého uvidím. Z toho jsem opravdu nadšen. A to nám ještě tak frajersky pokynul, o něčem takovém jsem nesnil ani ve sých nejdivočejších představách. Procházíme kolem zámku, kde bývala škola, Lenka s Divokou Orchidejí sem chodily. Teď dostal zámek zpátky baron Nádherný a bydlí tam. To už je to jen kousek k Divoké Orchideji domů. Domek vypadá útulně a maminka Divoké Orchideje sympaticky. Na dvoře stojí auto, prý je to jejich nové auto, vypadá to, že je dovezené z Německa z bazaru a teď mají trochu problémy s tím, aby ho tu přihlásili. Bramboračka je výborná, krom toho nám maminka Divoké Orchideje připravila buchtu, která je nepoměrně lepší než ta ode mne.

Potom tu ještě do půl třetí sedíme a konverzujeme. Lenka sem šla s námi a dokonce si vzala i polévku, což je podle Divoké Orchideje spíše vzácnost, protože jinak se brání u nich cokoli jíst. Je tu pěkně, ale nezbývá nám, než se zvednout a jít okruhem přes Chotoviny na nádraží. Divoká Orchidej dostala od Lenky k svátku rostlinu, která vypadá jako kamínky, to zmiňuji proto, že teď ji chce dát k Lence na přezimování, aby se s ní nemusela zatím tahat v ruce, dávám ji k sobě do igelitky s plechem. Naše první kroky vedou ke kostelu. Zvláštností Chotovin je, že krom katolického kostela je tu i kostel českobratrský. Do kostela se nedostaneme, protože je zamčený, potom jdeme podle hřbitova směrem k rybníku, jenž holky nazývaly tuším Žílaň. Sem se prý také chodily koupat, ale i tento rybníček je teď bahnitý. Kdepak, takové koupání, jako bylo za dob našeho mládí, milé děti, takové už dnes nenajdete. Kdosi tu má u rybníka bunkr a nějací kluci si tam teď práskají dělbuchy, skoro máme obavy, že je tu zase nějaký hon.

Potom už jsme na nádraží, kolem projíždí auto, jehož řidič na holky mává, Divoká Orchidej odhadne, že by to mohl být jejich spolužák, kterého prý už nevídají. To mi přijde na vesnici divné, že se nevídají. Taky je to tím, že Divoká Orchidej ani Lenka tu nechodí moc do hospod. Na nádraží skládáme batohy a kupujeme lístky, nakonec až na Hlavní nádraží. Lenka odchází ještě než vlak přijede, doufám, že se jí naše společnost alespoň trochu líbila.

Ve vlaku nám Linda vypráví, jak kdysi provozovala gymnastiku, prý uměla i takové kousky, jako nechat si přejet obruč přes záda z levé ruky na pravou a kdybychom jí sehnali obruč, ukázala by nám to i dnes. V Benešově přestupujeme, pak místo v kupé sedíme rozděleni na dvě obvyklé skupiny ve dvou sedacích oddílech. Ostatní opouštím v Hostivaři a mířím domů, tak to je pro tentokrát vše.

[7]To Jezero je samozřejmě rybník.